

I.
М И Л К У.

Въ едно село живѣеше едно бѣдно домородство. Къщичката въ която си отпочиваха, бѣше вѣтичка и порутена съ едно прозорче, прѣзъ което сякога вѣеше студений вятъръ. Въ тѣзи бѣдна къщичка, въ това сыромашко домородство растеше момченце, на кое името бѣше Милку.

Милку имаше около на 10 години. То са виждаше да е едно покорно, смиренно и послушнито дѣте, вършаше всичко що му кажаха родителитѣ. Често искаше и са караше съ майка си, защото не го пускаше да иди на училището; Милку зе да отрасва и зе отистина да са сърди за това.

Ведняжъ въ едно твърдѣ студено вечерно время, баща му и майка му са греяхъ при огънѣтъ. Милку стоеше до тѣхъ и са виждаше много умыслеиъ. Баща му го съгледъа и го запита:

—Що ми си ты тѣй, мой Милчо, тѣзъ вечеръ много умыслеиъ?

Милку си упря главичката на бащиното си колѣно и расплаканъ продума:

—Тате! Заведи ма на школьето. Азъ щѣ слушамъ тамъ, щѣ внимавамъ, щѣ са учѣ добръ.

Милковий тѣженъ гласъ и неговитѣ сълзи умилиха татка му. Той го улови за ръчичката, цѣлуна го въ челото и му са врене, чи безъ друго утрѣ рано ще го заведе въ училището.